

xxx
Sang

En smuk Sang om den
sorgelige tilbragelse ved
dampskibene "Konge" og
"Bergen" sammenstød,
hvorved over 50 mennesker
omkom.

Bergen

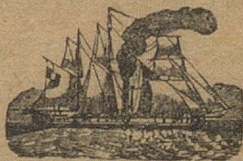
En smuk Sang

om

den sørgelige Tildragelse,

ved

Dampskibene „Norge“s og „Bergen“s
Sammenstød, hvorved over
50 Mennesker omkom.

Bergen.

J. O. Willumsens Forlag.
D. Josef's Trykkeri.

Egen Melodi.

1. Alt i Søvnens Arme laa
al Naturen hvilte,
Maanen og de Stjerner smaa
ned fra Himlen smilte.
Fjorden straaled' som ei Speil,
ingen Vind sig rørte,
Baadene for slappe Seil
langsomt frem sig førte.
2. „Norge“ kom og „Bergen“ gik
de hinanden mødte;
Ingen holder ret Bestik,
og de sammen stødte.
„Bergen“ bored tæt og fast
sig i „Norges“ Side,
saa at Norges Side brast,
det maa Hvermand vide.
3. „Norge“s Styrmand, brave Mand,
ej han sig betænkte;
Døren,*) som blev stængt af Vand,
han med Slægge sprængte.
Vandet steg ham til hans Mund,
mens hans Maal er naaet;
var han bleven end en Stund
var tilbunds han gaaet.

*) Da Sammenstødet skede, blev Døren til 2den
Kahyt af de indsprængte Stykker af Skibet
barikaderet.

4. Hundred Damper' kunde lagt
Side her om Side,
men naar Uheld er paa Vagt,
det kan ingen vide.
„Norge“ havde en Mil kuns
til det skulde havne;
i dets Sted det sank tilbunds
over Hundred Favne.
5. „Norge“s Chef Hr. Ibsen stod
paa Kommandobrettet,
men han viste intet Mod
saa er mig berettet.
Agterud paa Stand han for,
da han Farer skuer,
og han mæler ei et Ord,
nu da Døden truer.
6. Ak, det var en rædsom Stund!
Ingen Hjælp er mulig.
„Norge“ sank til Havets Bund;
o, hvor det var gru'lig!
Faa ombord kun reddet blev,
trediven man siger.
Blandt de Lig til Landet drev
var to unge Piger.
7. Mangen Yngling fandt sin Grav
under Fjordens Vande;
mangen Fader god og brav
sank med blegnet Pande.
Det er godt at skulle dø,

naar vor Herre kalder.
Ja! men det er tungt paa Sjø
midt i Ungdoms Alder!

8. Mangel Kind, som nys var rød,
blegnet' — mangt et Hjerte
stansede den grumme Død
under Kamp og Smerte.
Mangel Læbe her blev stum,
Livet maatte svinde
Skibet gjemmer i sit Rum
mangel Mand og Kvinde.

9. Sov da sødt paa Havets Bund
til Basunen gjalder,
til Vorherre Alvorstund
Jer for Dommen kalder.
Sov i Fred i Jesu Navn
under salte Vande.
Himlen var den Fredens Havn,
hvor I skulde lande.

